

de belasting van het vleesch af te schaffen, en het buitenlandse vleesch vrij toe te laten. Niet, wanneer de budget overvloedig is — ziedet gij zelf — zal het gelukken in de voeding van het volk veranderingen te brengen; alleen dan, wanneer er gebrek is; wanneer de nood de aandacht op het onderwerp zal doen vestigen. In gewone tijden is daaraan niet te denken. (13) Ook dezen, voorzeker menschkundigen wenk volgden de leden der Kamer en met het oog op u, Professor, gerigt, hadden zij den moed, om in den vorm van een wets-voorstel, uwe brochure van 1847 te vertalen en alzoo de hoogste hulde te brengen aan het gezag van uwe wetenschap.

Wat mij betrof, ik maakte mij onmiddellijk gereed om mijne dankbaarheid voor het gedane voorstel op papier neder te stellen; en ik voegde er den wensch bij, dat de Kamer mogt besluiten, om, bijaldien de belasting van het vleesch werd afgeschaft, alsnog het bedrag van een half jaar accijns te besteden aan een standbeeld voor Prof. Mulder, binnen Utrechts muren op te rigten, met het onderschrift: „den schrijver van de Voeding in Nederland in verband tot den volksgeest, het dankbare Nederlandsche volk.“ Ik vergat echter mijn request op zegel te schrijven, en het werd ter zijde gelegd. Ware dit het geval niet geweest, wie weet, Professor, wie al niet vóór het voorstel geschreven of gestemd zou hebben?

Intusschen was dan toch het geheele Nederlandsche volk wachtende, dat gij, Professor! uit den hoek zoudt komen. De hevigste strijd was openbaar: de een loochende wat de ander staafde; en men meende, althans van uwe beproefde vaderlandsliefde, te mogen verwachten, dat gij in 1853 — nadat het zaad, door u in 1847 gestrooid, zoo uitnemend tot gedijen was geraakt — uw gezag zoudt aanwenden, om het heet betwiste pleit te beslechten. UH.Gel. heeft echter het diepste stilzwijgen bewaard, tot smart van alle „poesjes“, tot verbazing van alle, sedert 1847 als „leeuwen en tijgers“ vleeschetende huisgezinnen.

Wie kon ooit vermoed hebben, Professor! dat UH.Gel. zich inmiddels te Utrecht bezig hieldt met een onderzoek naar de hoeveelheid proteïne in een pekelharing!

Het voorstel viel. De Tweede Kamer (de April-Kamer) verklaarde, dat Prof. MULDER's gezag geen steek hield; dat men, ook zonder vleesch, kon blijven leven, en daarom toch niet al te maal „koeijen“ zou worden. En uw Hooggeleerde, nu niet langer dienaar van, maar meester over de wetenschap slingerdet „de voeding van Nederlanders“ in de wereld, om te bewijzen, wat de April-kamer gaarne wenschte bewezen te zien, o Goddelijke wetenschap, Professor! die met „onloochenbare cijfers“, zonder toelating zelfs van „waarschijnlijkheidsgronden“, in 1847 in staat is te bewijzen, dat wij verloren zijn zonder vleesch, en in 1854, dat we reddeloos te gronde gaan zonder visch!

Het is mij, eenvoudig burgerman, evenwel nog vrij duister, wat eigenlijk nu het ware is: vleesch of visch? En vergun mij dus, Professor! dat ik uw boekje van 1854 beschouwe, niet „in verband met den volksgeest“ maar „in verband met uw geest“, in verband met uw boekje van 1847 en in verband met het jongste geschrift van Prof. DONDER's, die dan toch ook bevoegd is, naar ik meen, een bescheiden oordeel uit te spreken.

(Wordt vervolgd.)

(1) De voeding van Nederlanders, 1854. p. 67.

(2) Ibid., p. 65.

(3) Ibid., p. 65.

(4) Ibid., p. 71.

(5) Ibid., p. 72.

(6) Ibid., p. 68.

(7) De voeding van den Neger, bl. 34.

(8) De voeding in Nederland, in verband met den volksgeest p. 68.

(9) „ van Nederlanders, p. 19.

(10) „ den neger in Suriname, p. 10.

(11) Ibid., p. 34.

(12) De voeding in Nederl., in verband met den volksgeest p. 25.

(13) Ibid., p. 66.

Buitenland.

ENGELAND.

Onze dagbladen deelen het overlijden mede van den bekenden staatsman, den markies de Londonderry.

— Lord Raglan, alsmede de hertog van Cambridge worden te Woolwich verwacht, om daar de artillerie in oogenchouw te nemen. De majoor Dickson, vergezelt als tolk lord Raglan naar het Oosten. Die officier kent volmaakt de Turksche taal en heeft Ibrahim-Pacha, toen hij zich in Engeland bevond, mede tot tolk verstrekt.

BELGIE.

Z. K. H. de hertog van Saxe-Coburg zal in den loop dezer week regstreeks van Parijs naar Brussel terugkeeren. Daar is aangekomen de heer de Sick, Deensch minister bij den hof van Brussel en 's Gravenhage.

— De bugggraaf Eugène de Kerckhove, consul van Turkije te Brussel, is door den Sultan met eene zending bij den Heiligen Stoel belast. Hij is bereids te Rome aan-

gekomen en is reeds in een bijzonder gehoor bij den Paus ontvangen.

ZWITSERLAND.

Het Oostenrijksche militaire cordon langs de grenzen van Tessin, zal versterkt worden. Ofschoon dit in goed onderrigte kringen in twijfel wordt getrokken, dringen de voornaamste dagbladen er toch op aan, dat in de kantonnale tuighuizen het noodige worde voorbereid, om bij eenig dreigend gevaar, de contingents dadelijk onder de wapenen te kunnen brengen.

Door de republikeinsche gezinde partij in Neuchâtel, werd den 1 dezer, de verjaardag van de volledige vereeniging van dit kanton met de Zwitsersche Unie plechtig gevierd.

— In het kanton Bern is de nood onder de bevolking ten platten lande zoo hoog gestegen, dat velen zich op diefstallen laten betrappen, ten einde in de gevangenhuisen het aan ontbrekend voedsel te vinden.

TURKIJE.

Reeds is melding gemaakt, dat de *Moniteur* van 6 dezer aan het hoofd van zijn niet officieel gedeelte eene circulaire heeft geplaatst van den Minister van Buitenlandsche Zaken aan de diplomatieke agenten des Keizers. Die circulaire is van den volgende inhoud:

Parijs, 5 Maart 1854.

„Mijnheer, Gij kent thans het antwoord van Keizer Nicolaas op den brief van Z. Keiz. M., en Gij hebt mede gelezen het manifest, dat die soeverein tot zijn volk heeft gerigt.

„De openbaarmaking van die beide staatsstukken heeft de laatste hoop vernietigd, die men in de wijsheid van het kabinet van St. Petersburg kon stellen, en diezelfde hand, die zich vereerd had door de vastberadenheid, waarmede zij aan het, in zijne grondslagen geschokte, Europa een steun had aangeboden, opent thans zelve den weg tot hartstogten en tot wisselvallige kansen. De Regering des Keizers is diep getroffen over de nuttelootheid harer pogingen en over het niet-goed slagen harer gematigheid; maar bij den dageraad van den grooten strijd, dien zij niet heeft uitgelokt, en waarin de vaderlandsliefde van het Fransche volk haar zal ondersteunen, om dien vol te houden, is het voor haar eene behoefte, om nog eenmaal de verantwoordelijkheid der gebeurtenissen van zich af te werpen en die geheel en al te doen drukken op de mogendheid, die daarvan rekenschap zal moeten geven aan de geschiedenis en aan God. Ik weet het, dat hooge betamelijkheid mijne taak moeilijk maakt, maar ik zal die vervullen met de zekerheid van geen woord te zullen zeggen, dat mij niet door mijn geweten wordt voorgeschreven.

„Z. Keiz. M. zich tot den Keizer van Rusland wendende, in bewoordingen waarbij de grootste geest van toedering zich vereenigde met de edelste openhartigheid, had gewenscht het vraagstuk, dat de wereld tusschen vrede en oorlog in spanning houdt, van alle duisterheid te ontdoen en getracht het te regelen zonder dat de waardigheid van iemand daardoor in het minste werd verkort. In plaats van in denzelfden geest te blijven, en de vriendschappelijke hand, die hem aangeboden werd, aan te nemen, heeft Z. M. Keizer Nicolaas liever verkozen, terug te komen op gebeurtenissen, waarover de openbare meening bepaaldelijk haar oordeel heeft uitgesproken en zich heeft voorgesteld als, sedert den aanvang van eenen crisis, waartoe zijne regering heeft aanleiding gegeven, te hebben blootgestaan aan eene stelselmatige en vooraf beraamde vijandelijkheid, die noodlottiglijk de zaken moest brengen op het punt, waarop zij zich thans bevinden. Het is niet mijne stem, Mijnheer, het is die van Europa, die daarop antwoordt dat nooit onvoorzigtiger staatkunde bedaarder tegenstanders heeft gevonden, geduldiger in hunne wederspraak aan ontwerpen, die zij veroordeelden en die de hoogste belangen hun verpligten te bestrijden.

„Ik wensch niet op te klimmen tot een verledene, dat volkomen toegelicht is, de daadzaken spreken luide genoeg; maar ik moet andermaal herhalen dat het niet meer geoorloofd is, om in de regtvaardige en in zijne uitkomsten beperkte terugwisch van de regten der Latijnen in het Heilige Land, de oorzaak te zoeken van hetgeen men thans ziet voorvallen. Dat vraagstuk was, sedert de eerste oogenblikken van het verblijf van den vorst Menchikoff te Konstantinopel geregeld, en het is dat, hetwelk die gezaant heeft opgeworpen, toen hij nopens het eene voldoening had erlangd, dat de wereld heeft doen ontwaken en al de kabinetten achtereenvolgens heeft vereenigd onder het gebied van hetzelfde gevoel van voorzorg en van denzelfden wensch tot verzoening.

„Is het noodig, hier op te sommen al de pogingen die aangewend zijn, maar die alleen door eene onoverwinnelijke stijfhoofdigheid schipbreuk hebben geleden? Er is niemand die ze niet kent, er is niemand die niet evenzeer weet dat, zoo er gedurende den loop der onderhandelingen eenige daadwerkelijke bewegingen hebben plaats gehad, geene derzelve geschiedt is dan nadat er eene voorafgaande aanvallende handeling van de zijde van Rusland had plaats gehad.

„Ik zal mij bepalen te herinneren dat, zoo het Fransch eskader op het einde van Maart in de baai van Salamine is binnengelopen, het een gevolg was daarvan, dat sedert de maand Januarij eene ontzaggelijke krijgsmagt in Besarabie werd bijeengetrokken; dat, zoo de scheepsmagt van Frankrijk en Engeland de Dardanellen genaderd is, waar zij niet dan voor het einde van Junij is aangekomen, dit weder een gevolg daarvan was, dat eene Russische legermagt zich aan de oevers van den Pruth bevond, en dat het besluit om haar die rivier te doen overtrekken, reeds sedert 31 Mei genomen en officieel aangekondigd was; dat, zoo onze vloeten later te Konstantinopel geweest zijn, de oorzaak daarvan was dat het geschut aan den Donau werd gehoord; en dat, eindelijk, zoo zij de Zwarte Zee zijn binnengelopen, dit daaraan

toe te schrijven was, dat, in strijd met de gedane lofte, om zich tot het verdedigende te bepalen, Rusland vaartuigen Sebastopol hadden verlaten, om Turkische schepen, in de haven van Sinope ten anker, te vernieuwen.

Al de stappen, welke wij in overeenstemming met Engeland in het Oosten hebben gedaan, hadden den vrede tot doel, en wij wenschten tusschen de oorlogvoerende partijen slechts tusschen beide te treden. Rusland, daarentegen naderde dagelijks openlijk al meer en meer den oorlog.

„Zoo er twee mogendheden waren die, uit hoofde van haar verledene, en zelfs op grond harer laatste heftigheden, in een geschil, dat Frankrijk en Groot-Brittannië dreigde in verwickelingen te brengen, met het uitgestrekte Rijk dat zich in hare nabuurschap bevindt, haar noodwendig moest brengen, om zich welwillend voor Rusland opletten op onze bewegingen te doen zijn, dan was het voorzeker Pruisen en Oostenrijk. Gij weet het, mijnheer, dat hunne beginselen, dadelijk de onze hebben moeten, en dat Europa, als scheidsregter gezeten, op zijn vonnis heeft geveld over vorderingen en over haatlingen, wier aard door geene lofreden, van hoe hoog ook moge komen, van gedaante kan veranderen. Het geschil is dan ook niet tusschen Frankrijk en Engeland toegesnel tot hulp van de Porte, en Rusland; het is geschil tusschen Rusland en al de staten, die het gevoel regt bezitten en wier meening en belangen hen aan de van de goede zaak zullen scharen.

„Het is dan ook met vertrouwen, dat ik de eenstemmigheid der groote kabinetten overstel aan dat beroep herinneringen van 1812, regstreeks gedaan aan een volk die ter goeder trouw eene laatste poging tot bevrediging beproeft. Het geheele gedrag van keizer Napoleon is voldoende aan, dat, zoo hij fier is op de nalatenschap den roem, die het hoofd van zijn geslacht hem heeft tergelaten, hij niets heeft verzuimd, dat zijne troonklimming voor de wereld een waarborg zou zijn voor vrede en rust.

„Ik zal, mijnheer, slechts een enkel woord zeggen van het manifest, waarbij Z. M. keizer Nicolaas de door genomen besluiten aan zijn volk aankondigt. Onze zo slingerende tijd was ten minste tot hertoe verschoond gebleven van eene der rampspoeden, die vroeger de wereld het meeste geschokt hebben: ik bedoel de godsdienstloggen. Men doet het Russische volk eene wereldhooren van die nootlottige tijden; men tracht kruis aan den kruisvaarder tegen te stellen, en men van aan de dweepzucht de ondersteuning, die men weet men van het gezond verstand niet kan vorderen.

„Frankrijk en Engeland hebben zich niet te verdedigen op de verwijten, die men hun toevoegt; zij ondersteunen geenszins het Islamismus tegen de Grieksche regtzinnigheid; zij gaan het Ottomannisch gebied beschermen tegen de aanmatigingen van Rusland. Zij gaan daarheen met overtuiging, dat de tegenwoordigheid van hunne legaties in Turkije de vooroordeelen, die reeds zeer verzwaakt zijn, zal doen verdwijnen, waardoor de verschillende kanten van onderdanen der Verhevene Porte, van al worden gescheiden, vooroordeelen die niet op nieuw kunnen ontstaan dan, zoo de roepstem te St. Petersburg op den volkshaat en eene revolutionaire losbarsting zou optuigen, waardoor de edelmoedige bedoelingen van den Sultan Abdul-Medjid zouden worden verijdeld. Wat ons betreft, Mijnheer, oprecht gelooven wij dat, zoo wij aan Turken onze hulp verleen, wij nuttiger voor het christelijke geloof zullen zijn dan de Regering, die daarvan een gebruik voor zijne wereldlijke heerschzucht maakt. Rusland vergeet bij de verwijten die het ons doet, te zeer dat er verre van af is, dat het in zijn rijk ten aanzien andere dan de heerschende godsdienst, eene gelijke draagzaamheid uitoefent, als die waarop de Verhevene Porte terecht eene eer kan stellen, en dat met minder scharen ijver voor de Grieksche godsdienst buiten de grenzen en met meer liefde voor de Katholieke eerediensten bij zich zelf, het beter aan de wet van Christus gehoorzamen, die het met zoo veel ophief inroept.

Ontvang, Mijnheer, enz.

(gel.) Drouyn de Lhuys.

— De Engelsche dagbladen zijn zeer hevig in de deeling van de jongst bekende Russische staatsstukken. Zij verwijten den Keizer dubbelhartigheid en onjuistheid in de voorstelling van zaken; in de hoofzaak komen zij gronden echter neder op hetgeen in de nadere verklaring van den keizer der Fransen vervat is, te weten het afzenden van de vloeten niet dan een gevolg van vroegere stappen van Rusland was. Het dagblad van Palmerston is in deze beoordeeling weder bijzonder scherp en gaat zoo verre van te beweren, dat de meer verkleinende klassen in Rusland, ja leilen van de keizerlijke troon, aldaar de staatkunde afkeuren, welke Rusland aan de gevaren blootstelt, zelfs de Prins, voor wien de keizer van Konstantinopel was weggelegd (de derde zoon van Keizers) moet bepaaldelijk daartegen gekant zijn. — dervinding zal moeten uitwijzen wat daarvan zij. — verheffen deze dagbladen zich tegen het vermeldde het jaar 1812 en het beroep op het regtzinnige van zij betweten dat Rusland nu juist in dezelfde houding als in 1812 Frankrijk, te weten, van een onrechtvaardig aanval te willen vergoelijken; en dat wat aan het beroep op de regten der Grieksche kerk, dit alle doel kan hebben, eene godsdienstige kleur aan den toon te geven, in weerwil dat de andere mogendheden van de belangen der christenheid in Turkije weten, maar met handhaving tevens van de gesloten dragen met dat land, welke zijne onschendbaarheid geborgen.

— Volgens 'over Marseille ontvangen berichten vijandelijkheden in het Oosten nog altijd geschoornde de strenge koude. Te Battoun zijn 60 kanonnen ontdekt. Perzie zal in den naderenden strijd onzijdig versterkt zijne grenzen. De Afghanen hebben

aangevallen. Perzie heeft zijne bemiddeling aangeboden. De Khan van Kluwa heeft de vijt naar Boekava genomen, van waar hij de naburige Khans ten strijde tegen Rusland heeft opgeroepen.

De *Moniteur* maakt een stuk openbaar, dat niet van belang onthult is. Het is een circulaire, waarbij de lord opper-commissaris der Ionische eilanden aan de Engelsche residenten voorschrijft de gedragslijn, welke zij ten aanzien van het Grieksche vraagstuk te volgen hebben. Uit die circulaire blijkt, dat de vertegenwoordigers der vier groote mogendheden te Athene zich aangesloten hebben aan het protest van den Turkschen gezant tegen den inval op het Ottomanische grondgebied; dat het Engelsche fregat, *Diamant*, naar St. Maurus gezonden is, om des noods tot de verdediging van Prevesa mede te werken, en dat de fransche stoomboot *le Promethée* zich insgelijks van Corvu naar Prevesa zal begeven. De residenten zijn uitgenoodigd, om alle hulp, die door de Ionische eilanden aan den opstand zou kunnen verleend worden, te beletten.

Noch de openbaarmaking van deze staatsstukken, noch de tijdingen der voortdurende, ontzaggelijke krijgstoerusting, hebben den 5den dezer de algemeene aandacht te Parijs bezig gehouden. Zij werd alleen gewestigd op eene mededeeling, door de Regering aan het Wetgevend Lichaam gedaan. Ten gevolge van de bevolen wapeningen zijn de staatsinkomen aanzienlijk verminderd. Het is dus noodig, dat de Regering in de uitvoering der wet, volkomen vrij zij, zoodat de Keizer, wanneer het geschikte oogenblik daar is, naar omstandigheden bepaald uit welke schuldbriefven die leening zal bestaan en hoe zij zal uitgeschreven worden. Al dergelijke bepalingen worden aan de Regering geheel overgelaten. De Minister van Financiën vertrouwt, dat de leening gemakgebruik van die gelden wordt een voordeel op de loopende dienst aangewezen. In de Memorie van Toelichting, bij dat ontwerp gevoegd, wordt gezegd, dat Frankrijk niet eene levendige belangstelling de verschillende voorvallen van het Oostersche vraagstuk heeft gevolgd. Het weet dat alle pogingen aangewend zijn, om de weldaad van eenen eervollen vrede voor Europa te behouden. De krijg is niet kunnen ontweken worden. De noodzakelijkheid om eene bevriende mogendheid met de wapenen te ondersteunen, wier zaak zoo innig aan de bevestiging en aan het evenwigt van Europa is verbonden, is nog dezer dagen door den Keizer voor het Wetgevend Lichaam verkondigd, waarbij vergadering de verklaring met de uitdrukking van eenstemmige goedkeuring heeft ontvangen. Het is in die omstandigheden dat de Regering besloten heeft om onmiddellijk de mandaat op de geldelijke voorzieningen te vestigen, welke sedert lang door het land en door de vertegenwoordigers waren verwacht. Ten slotte van dat stuk wordt gezegd: „Weinige dagen geleden, Mijne Heeren, heb ik met eene levendige belangstelling die woorden toegevoegd, waarbij de Keizer, die u zijne edele en belangeloze staatkundige blootlegde te kennen gaf, dat hij in deze plegtige gelegenheid op uwe ondersteuning rekende. Het oogenblik is voor u gekomen, om door een schitterend blijk van vertrouwen en van medewerking een beroep te beantwoorden, waardoor voor de schatkist de hulpbronnen zullen worden geopend, waaraan zij behoefte heeft en waardoor ge door het gewigt van uwe magt zult bijdragen tot de regtvaardigheid van onze zaak en de kracht van onze wapenen.“ — De Staatsraad was des morgens buitengewoon vergaderd om het ontwerp te ontvangen en heeft staande de zitting zonder beraadslaging zijne goedkeuring daaraan gehecht. Spoedig daarna werd het aan het wetgevend lichaam aangeboden, waar eenige leden er op aandrongen, dat de voordragt zonder discussie met geestdrift zou worden goedgekeurd. De meerderheid heeft het echter meer doelmatig geoordeeld de gewone vormen in acht te nemen. Het ontwerp is naar de bureaux gezonden, waar eene commissie is benoemd, die in de zitting van den 7den dezer haar rapport zou uitbrengen. De heer Billault was tot rapporteur van de commissie benoemd.

Volgens een telegrafisch bericht is het voorstel des Keizers tot het sluiten der nieuwe leening met algemeene stemmen aangenomen. Die leening zal eene som bedragen van 250 miljoen francs, met delging van 1 ten honderd van het nominaal kapitaal der gecreëerde renten. Aan de regering is de bevoegdheid gelaten bij het sluiten der leening, naar gelang der omstandigheden, met het oog op de behoefte, te handelen. Men hield het er te Parijs voor, dat de Minister van Financiën den weg van aanbesteding of uitoefening volgen zal.

Een adjudant van den maarschalk de St. Arnaud heeft zich den 3den dezer naar Egypte begeven, om daar aankopen van paarden voor de ruitery te doen.

De Spaansche uitgeweken zijn uitgenoodigd om in het vreemde legioen dienst te nemen.

Men verzekert vrij stellig, dat de maarschalk de St. Arnaud de dubbele betrekking in zich vereenigen zal van Fransch minister bij de Porte (daar de generaal Baraguey dilliers zal worden terug geroepen) en van opperbevelhebber niet alleen van het Fransche expeditieforman legioen maar van al de troepen, zoo door Groot-Brittannië door Frankrijk gezonden. De eerste Fransche afdeeling den 20sten dezer en de tweede den 15den April te

Toulon worden ingescheept. Prins Napoleon zal den 5den April vertrekken.

De *Lloyd* meldt dat de Engelschen, die zich in Rusland bevinden, onder bescherming van den gezant des konings van Denemarken en de Franschen onder die van den Beijerschen gezant gesteld zijn.

Sedert de laatste dagen is er weder eenigen twijfel ontstaan, over de besluiten van Oostenrijk. Reeds had men het voorgesteld, dat dit Rijk geneigd zou zijn, in de maatregelen van beteugeling der Westelijke mogendheden tegen Rusland, verder te gaan dan waarop zij gerekend hadden. Er bestaat intusschen groote onzekerheid of dit de houding van Oostenrijk wel zijn zal. En wat Pruisen aangaat, het bewijs, dat men in de hooge kringen dat land niet geneigd beschouwt, om eenig werkdadig aandeel in den strijd tegen den Czaar te nemen —, dat bewijs vloeit uit verschillende artikelen voort, die Londensche en Parijsche dagbladen, welke uit ministriële bronnen putten, bevelzen. De *Times*, de *Constitutionnel* en de *Pays* rigten tot die mogendheid eene soort van waarschuwing, om zich te verklaren en eene onzijdigheid te verlaten, die door de Westelijke Staten niet meer als voldoende wordt aangemerkt. Uit alles schijnt ook te blijken, dat Pruisen ongeezind is, om de houding te veranderen, die het in het ongelukkig geschilpunt heeft aangenomen.

Binnenland.

Staten-Generaal.

Tweede Kamer.

Na overweging van het Voorloopig Verslag der Commissie van Rapporteurs omtrent de wets-ontwerpen tot regeling van het Muntwezen van Nederlandsch Indie, heeft de Regering thans eene uitvoerige Memorie van beantwoording ingezonden, vergezeld van onderscheidene Bijlagen. Wij kunnen, wegens onze beperkte ruimte, slechts de hoofdpunten uit dat document overnemen.

Ad § 1. Met genoegen heeft de Regering het gevestigd gevoelen der leden van de Tweede Kamer vernomen, dat er noodzakelijkheid bestaat voor eene regeling van het Indische muntwezen. Zoo het nog noodig kon geacht worden iets tot ondersteuning van dit algemeen gevoelen bij te brengen, men zou kunnen wijzen op al hetgeen in den laatsten tijd in het oostelijk halfond is voorgevallen; op de ontwikkeling van Australië; op het toenemende handelsverkeer met N. I.; op de sterke variaties, welke zich in den wisselkoers tusschen Indie en Europa hebben doen gevoelen op de groote verzendingen van zilveren munt uit Europa naar Britsch-Indië, China en andere oostelijke landen en ook naar Java, alwaar die aanvoeren gewis in ruimere mate en met meer gerustheid zouden plaats vinden, indien er eene zilveren munt bestond, waardoor het evenwigt spoediger zou hersteld zijn.

Met evenveel genoegen bespeurde de Regering dat ook de dringende, spoedeisende aard der regeling van het Indische muntwezen door de meeste leden wordt erkend. De Regering is het volkomen eens, dat, nu de middelen voor het tot stand brengen dier regeling voorhanden zijn, men zonder dralen daartoe behoort over te gaan; het herstel, dat hierdoor wordt verleend, is trouwens eene daad van regtvaardigheid, die zonder onbillijkheid niet verder uitgesteld kan worden; terwijl ook om dezelfde reden niet langer kunnen worden bestendigd de belemmeringen, welke de handel tusschen Java en de buitenbezittingen ondervindt, ten gevolge van het uit den aard der zaak noodzakelijk geworden en onvoorwaardelijk verbod van invoer van kopergeld op Java.

De Regering deelt ook het gevoelen van de leden, die, als een gewichtig argument te meer voor eene spoedige regeling, wijzen op den thans bestaanden hoogen wisselkoers op Java, waardoor invoeren van specie op den weg des handels liggen, en welke omstandigheid bijzonder gunstig is voor het nemen van den maatregel.

Zoolang de wissel zoo voordeelig voor de nemers blijft, zal er op Java geene behoefte zijn, om specie uit te voeren, en is eenmaal de maatregel tot stand gekomen en eene behoorlijke verhouding daargesteld tusschen standpenning en pasmunt, dan zal evenmin later vrees voor wegvloeiing van het zilver behoeven te worden gekoesterd.

Tot vermindering van de vrees van eenige leden, dat de sterke rijzing der koperprijzen door eene even sterke daling zou kunnen worden gevolgd, moge strekken, dat sedert de indiening van de wets-ontwerpen, de prijs van het koper wederom gerezen is, en dat, naar men van welonderzichte zijde verneemt, vooreerst geen uitzigt op lagere, maar wel op hoogere prijzen bestaat. Mogen aan de Noordpool rijke kopermijnen zijn ontdekt, de Regering gelooft echter niet, dat die in de eerste tijden zullen worden geëxploiteerd, althans niet op zoodanig groote schaal, dat daarvan eene daling der koperprijzen het gevolg zou kunnen zijn. Ook moet de Regering opmerken, dat het niet juist is, te beweren, zoo als blijktens het Voorloopig Verslag door eenige leden is gedaan, dat in het tegenwoordig wets-ontwerp het gehele muntstelsel zou zijn gebouwd op den daadlijken prijs van een metaal, waarvan de waarde aan groote overschelingen onderhevig is. Wel verre van dat, in het ontwerp van de Regering geen ligging, en zij indigendelyk aan de vermindering brengen in de hoeveelheid koperprijzen, om door daardoor dat metaal zooveel mogelijk in de hand te houden, en de waarde daarvan te verhoogen. Het zou niet juist zijn, te beweren, dat aan het kopergeld een hoogen prijs is toegekend.

toegekend. De Regering meent ook dit niet te hebben overzeerd. Juist de onzekerheid of die hoogere prijzen wel op den duur zullen stand houden, heeft er toe geleid om de bepaling van het gewigt der nieuwe koperen onderdeelen van den gulden vooreerst achterwege te laten, ten einde later met meer zekerheid te kunnen handelen. Dat intusschen vooreerst geene aanmerkelijke daling in de waarde van het koper te wachten is, schijnt, behalve om het reeds aangevoerde in de Memorie van Toelichting, te mogen worden afgeleid uit het toenemend verbruik van het koper tegenover eene mindere productie van dat metaal, zijnde het onder anderen bekend, dat het koper uit Australië weinig of niet meer wordt aangevoerd, nu de mijnwerkers naar de goudmijnen zijn verhuisd.

Hetgeen omtrent de wenschelijkheid van den zilveren standaard als grondslag van het Indische muntstelsel aan te nemen, in het voorloopig verslag is vermeld, stemt geheel overeen met de zienswijze der Regering. Ook beaamt zij, wat de kopercirculatie betreft, dat zorg behoort te worden gedragen, dat de massa in omloop blijvende koperen pasmunt niet onevenredig groot zij; het cijfer van tien miljoen gulden, daarvoor aanvankelijk bestemd, moet dan ook, zoo als reeds in de Memorie van Toelichting van dit wets-ontwerp is opgemerkt, worden beschouwd als een bedrag, dat voor vermindering vatbaar zijn zal, wanneer de muntstelsel bevestigd wordt, en het gebruik van zilvergeld en vooral van zilveren pasmunt zal hebben gewend.

Vervolgens handhaaft de Regering hare berekening, reeds in de Memorie van Toelichting tot het vorig wets-ontwerp vermeld, dat sedert 1816 in omloop zijn gebracht f 46,854,229 à 100 duiten, nagenoeg gelijkstaande met f 39,000,000 à 120 duiten.

Ad § 3. In het Voorloopig Verslag zelf zijn reeds op bondige wijze de bedenkingen uiteengezet, welke bestaan tegen het vestigen eener Munt op Java. De Regering volhardt bij haar gevoelen, dat zoodanige vestiging in de gegeven omstandigheden onnoodig en onraaczam moet worden geacht.

De Regering gelooft intusschen dat, bij een doeltreffend gebruik van de bevoegdheid om vreemde muntspécien te tarifieren, er geene noodzakelijkheid zal worden ondervonden voor de daargestelling eener Munt voor zilveren standpenningen op Java. Ook schijnt omtrent dat doeltreffend gebruik geen twijfel te kunnen bestaan; immers de ondervinding is daar, om te bewijzen, dat het tarifieren van vreemde zilveren muntspécien in Nederlandsch Indië nogt aanleiding tot bezwaar heeft gegeven; terwijl zulks evenmin het geval is geweest in de West-Indië, alwaar sedert het herstel der zilvercirculatie vreemde munten, naar behooren getarifeerd, zeer wel hebben gecirculeerd.

Wat betreft de door sommigen betoogde wenschelijkheid eener aanmunting van gouden spécien, zoo gelooft de Regering dat hij de sterke wisselingen, waaraan de waarde van het goud tegenwoordig onderhevig kan zijn en ook werkelijk is, het meest geraden moet geacht worden, deze zaak voor 's lands aan hare natuurlijke loop over te laten, en dat het niet raadzaam is, een gouden muntstelsel in te stellen, van hetgeen reeds in de Memorie van Toelichting is gezegd. Het doet in de bedoeling der Regering, om het standpunt van de Sarabaja voor de aanmunting van kleine koperen pasmunt in gereedheid te doen brengen, en aan den deswege in het Voorloopig Verslag gegeven wenk zal dan ook gevolg worden gegeven.

Ad § 4. Na al hetgeen daaromtrent reeds vroeger is verhandeld, schijnt een nader betoog omtrent de noodzakelijkheid eener integrale inwisseling der receptissen als overbodig te kunnen worden beschouwd.

Ad § 5. De Regering vereenigt zich volkomen met de argumenten door de groote meerderheid der leden aangevoerd tegen het denkbeeld, om het muntstelsel in N. I. op eenen anderen grondslag te doen rusten dan dat van het moederland, en tegen het betoog dat de Indische gulden eene mindere hoeveelheid fijn zilver zou kunnen bevatten.

(Wordt vervolgd.)

's Gravenhage, 8 Maart.

WEENEN, Woensdag 8 Maart. De half-officiële *Oesterr. Correspondenz* bevat een hoofdartikel, ten betooge, dat tot op dit oogenblik de regering zich bezonder er op heeft toegelegd om de belangzake staatkunde en die van vrienden van bondgenooten te handhaven; thans geldt het alleen de belangen der volkeren. Daarom is de regering er op uit, om de verderfelijke beginselen, welke wellicht uit den oorlog in de grens-provincien zouden kunnen ontstaan, tegen te gaan.

Z. M. heeft benoemd tot ontvanger der acc. te Meppel, de heer C. L. van Rheden.

De heer M. L. heeft benoemd tot ontvanger der acc. te Meppel, de heer C. L. van Rheden.

De heer M. L. heeft benoemd tot ontvanger der acc. te Meppel, de heer C. L. van Rheden.

De heer M. L. heeft benoemd tot ontvanger der acc. te Meppel, de heer C. L. van Rheden.

Men verneemt, dat de paardenpostmeesters in Nederland zich bij een uitvoerig adres tot de Tweede Kamer zullen wenden met verzoek om, bijaldien de paardenposterij wordt afgeschaft, hetgeen hoogst waarschijnlijk is, alsdan eene vergoeding uit 's lands kas te mogen erlangen; zij beweren, dat aangezien paardenpostmeesters, volgens de Fransche wetgeving op dat stuk, zijn landsambtenaren, hij, die getrouwd zijn, pligt vervult en buiten zijne schuld ten voordeele van anderen wordt ontslagen, niet zonder eenige

// **Ootmarsum**, 5 Maart. In den nacht van 3 op 4 dezer heeft men getracht bij den koopman J. B. alhier, door middel van braak den winkel in te dringen. De huisvrouw, omstreeks 2 uur ontwakende, en eenig ge-
druisch hoorende, staat direct op in de meening, dat er eene
kat binnen was geslopen. Zij bemerkt echter verder niets
en begeeft zich weder gerust naar haar legerstede. Niet
lang daarna evenwel wordt zij door de nachtwacht in
haar slaap andermaal gestoord, daar deze bemerkt had dat
een twaalfstal steenen uit den muur waren gebroken en
dus alle reden tot vermoeden bestond, dat hier diefstal door
middel van inbraak was gepleegd. Bij onderzoek is het
echter gebleken, dat niets onvreemd is, maar men onder-
stelt vrij algemeen, dat de vrouw in hare onwetendheid
niet eenen viervoetigen dief maar een of meer tweebeeni-
ge heeft verjaagd, die het op hare goederen hadden ge-
munt.

Gedrukt bij C. H. SUSAN, Jr., te 's Gravenhage.